

tager man det saa ikke i sin fulde Sandhed og siger, at enhver Kvinde, der har et uægte Barn, maa kalde det sit Adoptivbarn? Det tror jeg dog imidlertid ikke, Mindretallet vil sige; det kan man ikke; men saa synes jeg, det hele falder. Derfor vilde jeg langt foretrække, hvis det endelig skulde være, en klar og tydelig Lovregel om, at en Kvinde har Lov til at kalde sit uægte Barn sit Adoptivbarn. Det kunde man forstaa. Jeg synes ikke, det vilde være heldigt, men det er Konsekvensen af Mindretallets Standpunkt.

Den ærede Ordfører (Bülow) udtalte, at her var et Tilfælde, hvor Ministeren ikke holdt paa det skandinaviske, om jeg saa maa sige, Samarbejde, idet der her kom en Forskel frem. Jeg synes imidlertid, at det ærede Medlem i dette Tilfælde er uheldig. Thi det ærede Medlem er jo gaaet med til andre Ændringer i Forslaget, hvorved der ogsaa fremkommer Forskelligheder i den nordiske Lovgivning, f. Eks. Regelen om, at naar det er et Barn udenfor Ægteskab, kan Moderen ikke igen faa Adoptionsforholdet ophævet. Man mener her i Landet, hvor dette Spørgsmaal er kommet til Diskussion, at det er en logisk Konsekvens af Sagen. Men derved fremkommer altsaa en Forskel, som jeg dog synes er velbegrundet. Og jeg tror at turde sige, at den danske Kommission, hvis Spørgsmaalet kom frem nu, vilde være stærkt i Tvivl om, hvad man vilde foreslaa. Jeg synes, det er rigtigt, hvad det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) udtalte. Han brugte det stærke Udtryk, at man narrer, man narrer Barnet, man narrer Offentligheden, man narrer ogsaa sig selv.

Det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen) hævdede, at der skal være lige Ret for Mand og Kvinde, og Manden behøver slet ikke at have Ret til at adoptere, thi han kan lyse Barnet i Kuld og Køn; saa maa man da ogsaa forbyde ham det. Maa jeg dertil bemærke, at efter vor danske Retsregel, som det ærede Medlem paaberaaber sig, om at lyse i Kuld og Køn eller, som vi Jurister kalder det, at kuldlyse, er det ikke en nødvendig Betingelse, at Moderen giver sit Samtykke. Faderen kan gøre det uden Moderens Samtykke. Men deraf følger, at Faderen ikke faar de Rettigheder over Barnet, som man faar ved en Adoption, hvortil Moderen skal give sit Samtykke. Forældremyndigheden følger saaledes ikke med ved Kuldlysning, netop fordi det

er noget, som Faderen kan gøre uden Moderens Samtykke, rent vilkaarligt. Han kan heller ikke opnaa at komme i Forbindelse med Barnet. Der er en anden Hovedforskel, som jeg lige skal nævne. Naar Faderen adopterer Barnet, faar det Retsvirkninger: Barnet faar Arveret, det faar hans Navn, Faderen opnaar at faa Forældremagt over Barnet. Men naar Moderen adopterer, er det umuligt for Mindretallet at paavise en eneste Retsvirkning af den kongelige Bevilling. Og at faa en kongelig Bevilling, som man ikke kan paavise nogen som helst Retsvirkning af, er dog urimeligt.

Maa jeg endelig sige til det ærede Medlem, at jeg tror, det ærede Medlem fuldstændig misforstaaer Stillingen, naar hun taler om de Motiver, som i dette Tilfælde leder Mand og Kvinde. Efter den praktiske Erfaring, jeg har gjort i Ministeriet, hvor jeg har været med til at udstede Masser af Bevillinger, er Forholdet netop det, at naar en Mand ønsker at adoptere sit uægte Barn, er det, fordi han tydelig og klart vil sige: Det er mit Barn, jeg ønsker at gøre Uretten god igen. Det er ikke, som det ærede Medlem siger, for at skjule sin Skam, for saa vilde han holde sig tilbage; han gør det netop for overfor Offentligheden klart at sige: Det er mit uægte Barn, jeg vil bringe det i Ægtebarns Stilling overfor mig. Den Mand, der derimod vil skjule, at det er hans uægte Barn, adopterer det ikke, han gaar den Vej i Hemmelighed at lyse det i Kuld og Køn, hvad han kan gøre uden videre, eller han indsætter Barnet i sit Testamente — han kan gaa hundrede Veje. Men Forholdet er akkurat det modsatte med Kvinden, der adopterer sit Barn. Hun gør det for at skjule Forholdet... Jeg ser det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men saaledes er Situationen, naar man søger Bevillingen, og jeg tror, jeg har nogen praktisk Erfaring paa det Omraade, idet der i 1922 er udfærdiget op mod tusind Bevillinger. Jeg vil derfor meget indstændigt bede Landstinget om at vedtage Forslaget, som det foreligger. Jeg synes, det er forkert, at Lovgivningsmagten tvinger en Minister til at udfærdige Bevillinger, som man ikke kan paavise har nogen Betydning. Jeg takker Socialdemokraternes Ordfører og dem, der i øvrigt har sluttet sig til mig, for det Standpunkt de har taget. Jeg synes, det er det eneste ærlige Standpunkt, man kan tage.